

ŽENSKÁ HLÍDKA

Podatelka M. Burešová

ALMUŽNA DÍTĚTE.

Alois Janda.

Muž přišel domů, žena vzbudila naň a vzdychla. Poděpal si blávo v dlouhém hrubém stělu a dlouho, dlouho seděl tak beze slova, před sebe jen hleděl.

A žena mlčky obíhala kolem, však tušila ten brozný jeho bol, snad dnes neb zítra do vody ji skočí, a zastěrou si utírala oči.

Tu dřevo z lůžka hlavu pozvedlo a tážavě na oba pohlédlo. Flek' tatík, že chleba přinese mu, proč je tam smutný a proč nejde k němu?

Vždy mluví s ním a líbí, má je rád, proč dneska nejde, což se hnevá snad? O nehřívá se, dobře děko vi to, a tatínka mu je, nech tak, tak líto.

Tři léta teprv jsou, co přišlo v svět, však bída už rychle rozumět. To malé dítě všecko dobře tuší a soustrast roste v útěle jeho duši.

O ne, o ne, teď nesmi zaplakat, až slzy v očích má. — Já nemám hlad' —

Je tiše šeptlo, jakoby se ptalo, a při tom slabounce se pomáhalo.

LIDÉ ZLATÉHO SRDCE.

Znála jsem manžele zlatého srdce, kteří ani slovem ani činem zúmyslně žádnému neublížili. Ať k nim zavítal člověk chudý, bohatý, aneb dokonce zebřák, vždy každému stejné upřímné radili a stejně každého v skromném domově svém hostili. K nim každý rád na návštěvu chodil, neboť tam vždy naleznou útěchu a záživu, tak že si odnášeli jen blahe spokojenosti poeity.

Domácnost rodiny té nebyla nádherně vyzdobená drahými koberci, nábytkem a všemožným přepychem, který tak často nacházíme v mnohých domovech a který na první pohled nám tak lahodí. Domácnost tato byla vyzdobena dražšími a cennějšími předměty — předměty to, které nelze ani za veskeré zlato celé země koupiti — klenoty vzešené a cenné nade vše "dobré, zlaté srdce".

Manžele tito vychovali četnou rodinu a i dítkám svým vštěpovali tyto krásné a vzešené cnoti, které činí člověka cenným a šťastným, by kol sebe vždy a všude rozsávali lásku a dobro a tak prospěly nejen jinému, ale na prvé místo samy sobě. Což bylo zřejmo u všech členů, neboť život jejich nebyl kalen chmúrou, která by tížila svědomí, a tím kazila náladu. Z celé skromné domácnosti vždy vanul příjemný, hřejivý vzduch — vždy zazníval zpěv a radostný hovor a smích. Přicházeli tam ku zotavení lidé se srdcem skormoue-ným a s těžkou myslí, ale odehál-li zotavení, neboť ta nálada, to nestrojené, upřímné okolí na ně tak moeně působilo, že i oni zapomněli na své nesáze a odnášeli s sebou hřejivé poeity — poeity lásky zlatého srdce! —

Ne ve mi často se shledávám s lidmi dobrého srdce. Ale přec ještě se mezi námi objeví lidé se zlatým, dobrým srdcem.

Právě se objevil důkaz jeden zde v Omaze, a sice manželé Cy-rill a Vimej Čermákoví přijali do svého domova mladé děvče, jehož rodiče a sourozenci bydlí ve staré vlasti. Ládmla, bystrá a veselá děvčátka, nalézá v srdcích obou hřejivý koutek — bydlila v domácnosti jejich bez několika dnů rok.

Přijel pro slešinku z Ravenny mladík a manželé Čermákoví vystrojili Ládece krásnou svatbu, jako by to vlastní dcera byla. — Mladý párek odjel do svého domova v Ravenu, Neb. A manželům Čermákovým jest tesknou, tak jako by jim byla vlastní dcera odešla. Též dvě slatá srdce, kterých jest mezi námi po skrom-nu.

Jaká tu spoznalost, chtit od nás zachováti se jiným! Vždyť nám nelze se zachováti sama sobě — jak potom jinou?

Jak mnohá si zakládá některý člověk na své cí a důstojnosti!

Sám však svým jednáním se podceňuje a prozrazuje nedostatek obého.

Není vždy míněno, že jest velkým ten, který se do popředí staví a nejvíce křiku působí! — Ale ten, který nejvíce záslužné práce vykoná, jest vskutku tím velkým!

Rlíká se, že peníze jsou vše, že zakryjí vše a že nahradí vše! Ale někdy jich je třeba hodná hromada, aby u mnohého člověka práce vykoná, jest vskutku tím velkým!

Rlíká prý se v Evropě, že se do Ameriky vše hodí! A to prý má platit tak dobře pro lid, jako pro zboží. Osvědčilo se již mnohokrát, že nejen špatné zboží sem bylo importováno, ale též i mnohý špatný člověk, který zde provozuje nekalé své femeslo!

JAK HOSTŮM PODÁVAT ZÁKUSKY.

Pro velké množství hostů, kde zákusky jsou podávány a hosté tyto stojmo pojídají, na první řadě podávány přijde horký pokrm neb salát a chlebem, máslem namazaným, upravený v sandwichech. Když jest tento odstraněn, jsou podávány sklenice s o-vocným punčem a za tím talířky s mraženým pikéne upraveným a ozobozným buč jahodami, neb dortíčky. K poslední se podává káva.

Jeli to při svatbě, tedy obyčejně nevěsta sama dort krájí a hostům podává.

Stůl v takovémto případě bý-vá vkusně ozdoben květinami a líbo-li dorty a cukrovím a bonho-ny. Nádob a punčem jest umi-štná na malém stoleku tak, aby byla hostům přístupna a tito mo-gli dle libosti sobě sami poslou-žit.

Házení rýže, neb starých stře-vic, jest nahrazeno novým způ-sobem a sice házením růžových lístůk, neb malých bílých atlaso-vých pantoflíček, naplněných stříbrnými papírkami, zvanými con-fetti k tomu účeli zvláště upra-venými.

Teta Vitámvásová, Omaha, Neb. — Milé družky! Ačkoli jsem si získala nové dopisovatel-ky do Ž. H., (půjdu totiž do vý-sluzby), přec mne zase k tomu dopisu přimělo psaní Hedvi-ky Slováčkové z Rouchovan na Moravě. A to proto, že nežli jim tam P. Z. dojde, my zde již mo-ħdy ani nevíme, kde to číslo Po-kroku máme. Tedy při Sokol-ském sletu v Omaze očekává se, že zde bude mnoho lidí, hlavně Sokolů. Zdáli ale také někdo z krajanů přijede? Myslala jsem, že jste již zde. Však omdyno by-a jsem v nemocnici sv. Kateriny, kde nalézá se v léčení pí Zemá-nová, manželka to p. Fr. Zemana, bankáře z Bruno, Neb. Z svobo-dy bývala Refuehova a kdo ví, nejste-li nějak spřáteleny. S ní jsem o vás mluvila, nejste-li zde.

Ona však mně řekla, že neslyšela, že by tam byl někdo v tu stranu přijel. Máte pravdu, že by byla již velká osada, neb v okoli tou máte samé jen Moravany — os-Třebče a Znojma. Zábav zde můžete užít dost, jen budou-li Vás na první pohled těšit. Ovšem než zvyknete, asi ne! Že bych před Vámi dvě zavřela, toho se též nebojte; a abych psala ještě více, to také asi ne, neboť lábná tolik do Ž. H. nepíše, jako teta. Jen do Ž. Hlídky přijďte ještě čas-těji, než totiž z domů vyjedete.

Váše dopisy ze zámoří jsou nám vždy velice milé. A až přijdete přes ten krásný borový les k Hru-tovičům, zdravte od nás ten jeho tisk ženská hlídka.

Anetka Švandova, Omaha, Neb. Milé štenářky a štenářky! Odho-dala jsem se také něco napsati do ženské Hlídky, z mého osudu v Americe. Nejsem tady sice d-ousho, ale pro takového člověka, který je pronásledován jen sa-mým osudem, je to dosti dlouhá doba. Do Ameriky jsem přijela před rokem z kraje prašského a Čech. První moje cesta byla na venkovské městečko k tetičce. A

le tam mně to brzo omrzelo a to proto, že jsem na větši plat ve službě pomýšlela. Proto jsem se rozhodla jeti do Omahy. Přijela jsem sem na pohled k hodným lidem. Ta dobrá paní mně čini-la vše dobré, tak že jsem jim za krátko přivýkla a považovala jsem je jako za svoje rodiče. By-a jsem celá šťastná, že k tak hod-ným lidem jsem přišla. Často mě ta dobrá paní kárala, ale já jsem si myslela, že je starší a zkuše-nější a že bude dobře, když ji poslechnu. Poslouchala jsem jako hodiny. S každou maličkostí jsem se jí svěřila. A taky ta dobrá paní mé důvěry k ní nadužila. — Tak jsem spokojeně žila a každá chvílka byla mi drahou, když jsem k ní mohla zajít. Toho jsem se ale nikdy nenadála, že by ta dobrá paní také něco zlého za-mýšlela. Dostala mne totiž do klepů. A to víte, když se někdo do klepů dostane, tak že se obyčejně z nich tak hned z nich ne-dostane. A také ani já jsem se z nich hned nedostala. Ale já si myslím, že žádný nedává svým ústům zadarmo jísti, tak ani ta dobrá paní ne. A čím nejsem, tím mne žádný neudělá. Následkem toho jsme se musely s tou dobrou paní navzájem rozejíti. Nebudu se více o té dobré paní rozpisovati, neb jsem jenom chtěla, aby jiní z toho příklad si vzali. Aby nemy-sleli, že jsou všichni lidé tak hod-ní, jak na první pohled se zdájí. Vánoce jsem měla dosti hezké. — Dárků jsem dostala dost. Jen že moje vzpomínka na má léta v mládí, když ještě jsem do školy chodila, byla smutná. Vzpomíná-la jsem, jak jsem se vždycky s mými družkami těšila, co nám Je-žíšek přinese. U nás ale byl Je-žíšek tuze chudý. Tatínek s ma-minkou se vždycky starali, aby nás aspoň chudými dárky poděl-i a nám radost způsobili. Však moje Vánoce, které jsem prožila mezi mými družkami, jen do 14 roků trvaly. Pak jsem musela do světa jít a starat se sama o sebe. Letošní Vánoce jsou již sedmé, co jsem prožila mezi cizími lidmi. — Musím již skončit, neb nevím, jestli se Vám to bude líbit, anebo neočetete-li se to v koši! S pozdra-vem končím.

Zdenka Potčova, Omaha, Neb. Čtené družky! Dávno již se k to-mu připravuji, abych Vám vypsa-la mou cestu do Ameriky se vše-mi nehodami jejími. Konečně tak činím. Vyjela jsem z Bremersha-wen v pol. listopadu za pošnour-ného dne. Z Bremen do Bremers-haven přijela jsem k polední, to-til ke 12. hod. Do 2 hod. odpol. se

každý ve svém nastávajícím by-dlíšti umístoval a okolí prohlízel a rázem ve 2 hodiny začali jsme se hýbat pomalu z úžlábí na mo-ře. Nemám si vzpomnout na o-jevo dojemné loučení za hudby, kte-rá nám spíše co žalmy v okamžik-ku tom přicházela. Mnoho jich slyželo a někteří se jim vysmívali, říkouce: "Proč plakat? Kdo chce kam, pomozme mu tam." Ono je to sice pravda, pomyslíla jsem si. Ale ať je tomu jakkoliv, když po-slední okamžik našeho odchodu se blížil, ať je ten odchod již do-brovolný neb nedobrovolný a že bude vždy dojemem bolným. Loď se pomalu dostávala na širé mo-ře a za soumraku nebylo viděti jediný kousek pevné země. Druhý den byla moje hlava tak nějak předpodivně těžká a kde co mi před očima tančilo. Jdu, že bu-du sdílat, ale žaludek se mi začal děkovat za svých služeb. My-slím si, vyjdi na palubu, snad to bude lepší. Ale je mi zase zle i vracím se do kajuty a uznám za nejlepší ležet. Co se pak na pa-lubu a vůbec na loď dělo, nevím, neb jsem již nevstala až loď v New Yorku přistála. Cesta byla špatná, velké vlnobítí po 3 dny trvalo. Tudíž se naše cesta zdr-žela o 6 dní déle. Z New Yorku mne vozili Bih ví kudy všady přes Buffalo na St. Louis, když se vyskytl nějaký člověk a mermo-voet mne chtěl vtít sebou do Kal-ifornie. Já ovšem nebyla jsem žádný zajčie házlivý, abych jen tak se dala někým přemluvit a jet kam by si kdo zlíbil. Později jsem se s tím člověkem sešla je-ště na jiném nádraží a zase byl tak dotěrným. Ale když viděl, že se mnou nic není a odvléci mne, že to též nejde, odjel svou ce-stou. Pak jsem přijela do nějaké malé stanice a byla toho mínění, že jsem již na místě a zatím mně ta nějaký Čech povídá, že vlak v ten den již v tu stranu nejede. Co mně tedy zbylo, než čekat na vlak do druhého dne. Venku vítr sku-šel a já sama tu na nádraží tak malinkém mám do rána být. "A-by tě tak máti viděla!" pomy-slela jsem si. Ale hned zas jsem myšlenky tu zaplašovala. Řkou-sama sobě: "Co's chtěla, to máš!"

A tak jsem tam do rána přebý-la, přecházejíc, neb podřímujíc, až mně druhého dne šťastně na mí-sto dopravili. Nu a už zase jsem zde 2 roky a než se naději, mōhu zase býti zpět a pak snad mně pů-jde ta cesta veseleji. Ku koneč-nému dopisu přejí všem u. čte-nářstvu šťastnější všech ostatních tento nový rok.

Ludmila Hladký, Utica, So. Dak. — Milé ružky! Již ten rok 1913 zas uplynul do moře a na jeho místo opět nový rok nastou-plil. V minulém roce bylo mnoho neštěstí i štěstí. Též z našich přátel jeden zemřel a to můj strýc. Avšak nebyl 1913 tak u-krutným k nám jako k jiným li-dem byl. Již jest tomu hezky dávnou, co jsem něčeho do Hlídky nenapsala, až zase dnes jsem byla nucena, když totiž nám již dochá-zí předplatné. Zase je znovu ob-novuji a posíláte časopis na dá-le na starou adresu. Že se nám předveduje, že se jej nemůžeme ani dočkat.

Těší nás Vaše návštěva v Žen-ské Hlídky a budeme se těšiti, když často mezi nás zavítáte a po-dáte nám nějaké zprávy z Vaše-ho okolí. Přejeme Vám, aby ten-to rok se k Vám zachoval lépe než minulý. Poř.

Pani Rose Šimek, Ballantine, Mont. — Milá pořadatelko Žen-ské Hlídky! Přijměte ode mne srdečný pozdrav. Přeji Vám v tomto roce vše dobré a zároveň Vám zasílám na "Pokrok" a "Venkov" předplatné. Činím tak za mého milovaného manžela, ne-boť není ho více mezi námi. Zem-řel dne 14. ledna, tak si může každý pomyslet, jak krutý osud nás stihnul. Psala bych další do-pis, ale oči se mi zalévají. Pro-zatím odpusťte a prosila bych za přemi kalendář.

Čtená paní! Budtež ujistěna, že chápu a cítím bol Váš, neboť kdo jedinou ztratí milou mu by-stlost, ten jedině může pochopiti, jakou bolest cítí ten, kdo byl po-dobně postižen. Přijměte mou u-prímnou soustrast. Přijďte občas-ně mezi do Ž. H., tím trochu so-bě ulehčíte. Poř.

Anna Kálal, Verdigre, Neb., 3. ledna 1914. — Ct. red. a et. čtená-řové Pokroku! Vánoce jsem ztrá-vila mezi svými dítkami v Omaze a domů jsem se navrátila v úterý, 30 pros., tak abych zase doma s manželem nový rok ztrávila. Do-mů přivezla jsem sebou lék pro svého manžela, který delší dobu již trpí tusemnicí. Lék dal mi náš syn s návodem, jak si počínat a jak ho připravit ku použití. Zá-roveň připomněl, pakli přesně dle návodu jeho se zachováme, že ta-semnicí dostaneme ven a to celou. Měla jsem obavy, bych něco ne-pokazila a proto čekala jsem až po novém roce, neboť rok 1913 byl nešťastným. Zkusila jsem tedy štěstí až v tomto roce, 1914 a s lé-čením začala jsem večera, totiž 2. ledna. Tasemnicí dostala jsem celou ven i s hlavou jako malý čer-ný korálek velkou. Jest asi 50 stop dlouhou a ku podivu, jakého tvora mnohdy musí člověk žít. Když bylo vše odbyto a já tasem-nici do vody uložila, poslala jsem pro zdejšího lékaře, Dr. Kučeru, aby on se podíval, zda-li tasem-nice skutečně jest celá. On jí dů-kladně prohlédl a mému manželi řekl: "Nyní budete mít pokoj, neboť jest celá a zajisté že jste asi 4 libry ztratili!" Což byla také pravda. Já ovšem pokusila strach dost, bych vše dobře prove-dla. A myslím, že se mně ulevilo více, než mému manželi, neboť ten se nebojí léku užívat, ať už jest jakkoliv odporný. Původně si přál, bych mu celou dávku léku najednou dala. Stačilo však pou-ze tolik, jak Dr. Kálal, náš syn, předepsal. Nyní jest vše odbyto a já i můj manžel v dobrém zdra-vi jsme. — Vánoce mezi našimi dítkami měla jsem veselé. V O-maze jsou též obě moje vnoučky, dečrušky to po náš milé a neza-pomenutelné dečři, Mrs. Clark. — Starší z nich studuje v naší Me-thodist nemocnici na ošarovatel-ku a mladší jest u našeho syna. Dra. Kálala, svého to strýce a návštěvuje tam vyšší školu. O-běma se daří dobře a zvláště star-ší volně povolání velice se líbí. Od nemoceňch, které ošaruje, dostala pěkné dárky a ošetrov-ateľský stejnokroj sluší jí lépe, než jaký jindy šat. Jsem tudíž vln-tim trochu veselejší. A což ta dru-há vnoučátka, synovy dítky. Chla-peček jest takový malý šibál (zrovna asi jako jeho tatínek bý-val) — on toto doktor pro přípa-dě nebude číst a pakli ano, tu za-jistí řekne, že ta naše maminka jest s'á'v stejná! A holčička! — Inu, u té zase je vidět, že jest to

ženské pokolení, neboť ze všeho nejraději má pannu za hráčku. A jak jí vyplácí, vždy totiž na zad-ní část těla. Celkem jest to by-stré děvčátko, jako všechny ženy. Ta zajisté bude si přát volení právo, jehož též bude používat. — Přeji ho všem ženám, neb jim právě jako mužům patří. Kdo ži-votem, světlem a nadáním mrhá, místo radosti v zármutek se vrbá! A proto, nechť každá žena svého nadání a výhod, které má, ku své-mu prospěchu využítkuje. Ráda byla bych své přátele v Omaze navštívila, ale týden mezi svými milými jest tak krátký, že při nejlepším vlúi času se mně nedo-stalo. Protož přijměte mé srdeč-né přání, aby vše, po čem toužíte, se Vám v tomto roce splnilo, aby spokojenost, zdraví a štěstí v roce 1914 Váš provázelo. Abychom byli trpěliví a, potká-li nás něja-ká nehoda neb pohroma, doufej-me, že není zle, aby zase nebylo lépe. Pamatujme, že po bouři sluněčko obvyčejně překrásně vy-svílí. To přeji všem svým přáte-lům, jakož i et. čtenářům tohoto listu a zvláště redakci a paní po-řadatelce Ženské Hlídky. Trvám Vaše čtenářka.

Těší nás, že pan Kálal se zbavil svého břemene tak šťastně. A to má mnoho co děkovat svému synu, Dra. Kálalovi a Vám ctěná paní. Doufáme, že bude teď úpl-ně zdrav. Přejeme Vám, obom mnoho zdraví v tomto novém roce. A ještě jednou srdečný děk za dar. Poř.

Zelné šlejšky.

Usekej zeli a nech je na másle s kouskem cukru do měkka dusit, dej do něho mletého pepře a nech je vychladnout; pak do něho vraz jedno nebo dvě vejce, přidej kousek lišaných kvasic a dobře to zamíchej; potom dej na vál mou-ky a vyválej v ní to zeli, až je z toho tuhé těsto. Pak z něho dě-lej na prst dlouhé a na prst tlus-té šlejšky, nech na pekáči roz-pustit přepouštěné máslo, ty šlejš-átky do něho urovnej jako buch-ty, pomaz je povrchu máslem, nech je trochu zkyhnout a pak je upeč. Když je vyklopíš, tedy se každá zvlášt rozpadne a tak je dej na stůl.

Telecí hrudí dušené.

Vezmi pěkné telecí hrudí, na-fízni je vůkol chlupce, vřtahej z něho všechny kosti a přemýj je ve studené vodě; dej na rendlík kou-sek másla, kousek nakrájené slaniny, dvě cibule, koříněk petru-že'e, jednu mrkev, jeden celer, vše na kolečky rozkrájeno, vlož na to hrudí, osol je patřičně, pří-krej poklicí a nech je dusit; když se šťava počíná ztrácet, přilej pod to, aby to nezčernalo, hovězí po-lévky, anebo, nemáš-li jí, třeba i vody a nech to do měkka dusit; pak hrudí vyndej na jiný kastrol, šťavu popraš trochu moukou, za-míchej to hodně a proceed na hrudí; kdyby to bylo příliš husté, přilej trochu polévky.

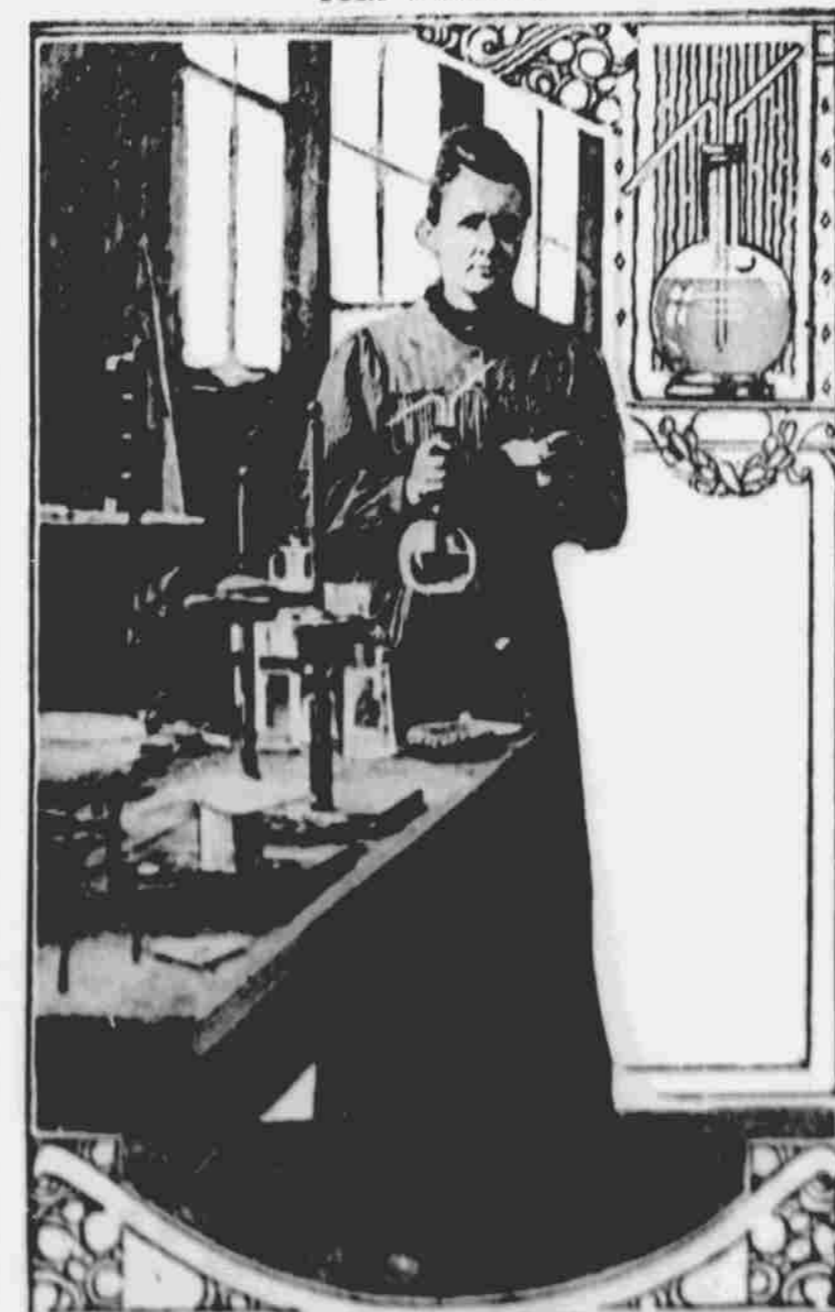
Zajíc dušený.

Zajíce stáhní, předek odděl, za-dek očisti ode všech kůžiček, či-stě ho přemýj, osol a protáhni ho husté čtyřmi řadami čerstvoty sla-ninou. Pak dej na pekáč ty od-řízky od slaniny, tři rozkrájené cibule a kousek másla, vlož na to ten zajecí zadek, polej ho trochu vodou a nech ho péci, musí se však častěji obraect; když jest přes polovic upečen, polevej ho hustou kyselou smetanou a nech ho již pořád tou vyslaněnou stranou vzhůru ležet. Potom nech v hrnceku rozpustit kousek čerstvé-ho másla, dej do něho kávovou lžičku mouky, rozmíchej to, nalej do toho kyselé smetany a polevej tím lžiči zajíce tak dlouho, až je pěkně do červena upečen; pak ho dej na mísu, podlej pod něj tu procezanou omáčku a dej ho na stůl.

LINCOLN HIGHWAY AUTOMOBILE CO.

Jediná česká automobilová dílna v Omaze
Telefon Douglas 2510.
Spřísky zaroven na službách i ci-snosných kářek.
Starostlivi vůzňák i venkovských
řem.
Píšte si a osy!
Četlání pozornost věnuje se objed-ávám a včerká.
1902 So. 13. St., OMAHA, NEB.

MME. CURIE-OVA, OBJEVITELKA RADIA, VE SVĚ LABORATORI V PAŘIZI.

Pozornost vědeckých kruhů mova upoutána byla k radiu, o-nomu záračnému nerostu, neboť některá lékařá tvrdí, že dá se jim vyléčiti rakovina, jedna z nejobroznejších a nejzabuhnejších ne-mocí. Mme. Curie-ova, prosulá vědátorka, rosená Polka, věří, že její postvuhodnějí věci moze očkáváti od radia. Tento obř-zek vsat byl v její pařížské laboratoři.